

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 21. Quomodo gloriosus S. Dominicus illi exhibuerit præstantiam suæ
Religionis & sanctitatem suorum filiorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

musicis. Sequebatur ipsos Gloriosus Pater sanctus Dominicus, ornatus eleganti Pluviali, cuius latera stipabant gloriosi sanctus Bonaventura, & sanctus Ignatius, qui sustinebant extremitates Pluvialis more consueto. Sanctus Patriarcha ferebat in manu quoddam vas instar calicis, tectum pulchro velo, quod continebat superposita altera manu. Postquam advenit, posuit illud supra quoddam elegans altare, valde altum, quod preparaverunt mei sancti Domini Angeli: & recedentes modicum omnes tres Sancti laudaverunt DEUM, eo modo, quo dicitur Confessio. Omnes sancti Angeli se humi prostraverunt, & ego una cum ipsis. Subito autem me crexerunt, & reduxerunt ad meum lectum,

quem optime composuerant, isti mei Domini: & sensi in meo cubiculo odorem suavissimum, penitus diversum a nostratibus odoribus, vidique ingentem claritatem. Gloriosus Pater S. Dominicus exemit Hostiam ex calice, eaque posita super patenam, accessit ad meum lectum, & communicavit me. In eo vero momento, quo venit ad me Hostia, comparuit in illa pulcherrimus & formosissimus puerulus. Ego illum suscepi, quamvis non videram quomodo, quia fui abrepta. Sensi tamen ipsum in mea anima, & effectus sanctae Communionis. Rediit Sanctus ad altare cum suis socijs, atque discedentes a me, eodem ordine, quo venerant, reversi sunt ad Caelum.

CAPUT XXI.

Quomodo gloriosus S. Dominicus illi exhibuerit praestantiam suae Religionis, & sanctitatem suorum Filiorum.

Viximia bonitas hujus caelestis arboris cognoscetur ex praestantia duorum ipsius fructuum, qui sunt Institutum & Filij, quod supra dictum est de Nostro S. Patre Ignatio, ostendit illi Gloriosus Patriarcha S. Dominicus utriusque excellentiam, modis admirabilissimis.

§. I.

Quodam die, inquit, (in Majo anni 1621.) me visitaverunt Gloriosi Patriarcha, sanctus Dominicus & sanctus Ignatius, atque ex occasione cujusdam rei, quae evenerat, alter laudabat & approbat Institutum alterius, tanquam valde conducens ad finem, cuique praefixum. Deinde recessit Gloriosus S. Dominicus, & ad motus ad petus manibus, quasi illud aperiret, exhibuit mihi pulcherrimum quoddam spectaculum, quod me magna affecit admiratione, verum pectus fuit statim clausum.

Paulo post idem fecit, & tertia vice vidi intra ipsius pectus urbem pulcherrimam, munitam, ac turratam, quae videbatur a deo inexpugnabilis, ut ad illam expugnandam non sufficeret torus mundus, neque ullae bellicae machinae contra ipsum praevalerent; & laetabar, mirabarque adeo, dum eam viderem, ut illam millenis inciperem extollere laudibus, tametsi nescirem, qualisnam urbs esset. Interea vidi eandem Urbem gubernari ac regi, a corde sancti Patriarchae, quod erat intra ipsam. In illo corde vero morabatur ipsemet DEUS, qui nimirum fuit prima causa illius regiminis, & inspiravit Sancto, ut fundaret eam Urbem, tam munitam & pulchram; quando ipsius opera est usus, in extruendo hoc aedificio. Sanctus Patriarcha mihi dixit: Soror, Urbs ista, quam vidisti, tam munitam & elegantem, tam amplam & pulchram, est mea sacra Religio; & Urbs, quam Dominus collocavit in sua Ecclesia, pro ipsius emolumento, custodia, ac defensione. Oportet magnam illius gerere curam,

curam, quod equidem facio, ne patiatur detrimentum, propter suos habitatores, & incolas: atque dum aliquid corrumpitur, statim illud conor reedificare, & consolidare, ne diminuat. Summo mihi fuit solatio, intelligere hoc mysterium, propterea, quod magnopere amem istam Religionem. Durante hac visitatione, venit quaedam mea socia, ut me de re aliqua interrogaret? & ego illam audivi, ac respondi. Aliquantò post venit, ut aliquid aliud ex me quæreretur, cui ego similiter respondi. Tum mihi subito venit in mentem, quomodo, licet spiritus esset occupatus illa visione, audire tamen & responderem aptè, ad id, quod interrogabar; & iniepi propter meos timores cogitare, an hoc esset à DEO. Sanctus agnovit meam cogitationem, eò quòd illam ipsi DEUS revelavisset, dixitque: Ne terrearis, quia huius rei causa est vivacitas tuæ naturæ, ac magna capacitas tuæ animæ, & habitualis unio, quæ es conjuncta DEO, ac proinde nulla est in hoc illusio.

§. II.

ALio anno (in Augusto anni 1620.) pridie Beati sancti Dominici, hora secunda matutina mihi loquutus est Sanctus, dixitque amantèr: Anima, in nomine DEI, & ipsius permisso, te volo habere convivam in meo Festo, ac ducere ad celestem Aulam, tibi que exhibere meos dilectos filios, quos videbis gloriosos, & erit tibi id magno solatio. Ego ergo Sancto grãtiã pro isto favore, eram tamen deinde illius oblita. Verum post duas circiter horas, sensi me totam unã cum anima & corpore moveri à quibusdam sanctis Angelis, quasi me totam vellent eò modo elevare. Hoc mihi, pro more meo, accidit molestum. Conatu nihilominus adhibito, ut me componerem; ita mansi in quodam raptu. Post aliquot rursus horas, mihi idem contigit. Interea mihi dixit Dominus: Anima, veni mecum. Et Beatus sanctus Dominicus dixit: Veni, Anima, ad celestem Aulam, sicut tibi mandat tuus DEUS, videbisque meos dilectos Filios gloriosos, quemadmodum tibi promisi. Postquam hæc dixisset, inveni me in celesti Jerosolyma, ubi fui excepta cum magna læticia & gaudio Beati sancti Dominici, qui me duxit ad locum, in quo vidi multos Sanctos ex ipsius Religione gloriosissimos, & quasi stantes, pulcherrimo ordine, usitato in processibus, ita ut bini starent, ac immoti, seque mutuo respicerent. Quidam ex his Sanctis gerebant quasi insignia Pontificum, alij Episcopalia, & multi tenebant ramos palmæ in suis manibus; alij videbantur habere coronas in suis caputibus; omnes erant lætissimi, & quodammodo sibi ipsis erepti, fruentes beatificæ visionis sui DEI. Tunc mihi dixit sanctus Patriarcha: Dic, Anima, quid tibi videtur de istis meis beatis filiis? Nonne vehementer in Domino recrearis? Itane, agebam ego, maximo affluo solatio. DEUS sit benedictus. Diu me ibi oblectavi coelesti spectaculo, ac deinde ab Angelis fui reducta ex coelesti loco ad meum pauperinum, ubi manens in quodam quædam mentis excessu, quamvis postea mihi fuerim reddita, nunquam ita cessavi illos videre, ut nullo prorsus modo obversarentur meis oculis.

Sequenti die, qui erat ipsi Festus, mane, fui ducta ab eodem Sancto ad eundem locum; in quo fueram vespere, ubi mihi iteratò ostendit eosdem beatos sanctos, in illa pompa, in qua, dum primùm ipse locum teneret sanctus Patriarcha, & ego prope illum, cum magno gaudio spectans illam coelestem multitudinem incederem; atque in illa quasi platea, quam suo geminato ordine fecerant, apparuit ineffabilis quædam lux, & potens ignis æthereus atque comburens, sed vehemētius ex ea parte, in qua stabat Beatus sanctus Dominicus. Cumque defixos haberem in eo oculos, & videretur mihi eorundem flagraturus, vidi ipsum gloriosum, & totum transformatum in Divinum illumine, lucem, & claritatem, quæ erat symbolica & figura ipsius ardentis charitatis & amoris, erga DEUM & proximum, quod graviter degens in hac vita mortali, meritorum, quibus fruitur. Videns illam

anima, convertit se ad partem oppositam, quia ipsi inde videbatur procedere illud mysterium, & vidi quendam Divinum Solem circumdatum illo mystico igne, qui prodeuntibus ex ipso radijs potenter impetebat, & quasi feriebat ubique illum Beatum Sanctum in ejus facie, pectore, manibus & pedibus, ipsumque eo modo transfigurabat, ac transformabat. Dum hoc spectarem, dixerunt mihi sublimiore quodam modo, qui ibi erant intus, quidam Angeli DEI: Anima, quid hic agis, aspiciens a deo absorpta hoc mysterium? Ingredere, si illud vis clarius videre, per istum ignem, & pertransibis totum hunc felicem locum. Hoc audito, videbar mihi modicum restituta post meam ecstasim, & non nihil turbata, dum intuerer alios Angelos, qui me circumdabant, quasi spectaturi illum ingressum. Respondi autem: Domini Angeli, quid est hoc, quod mihi imperant? Ego enim hac non possum intrare: quia me comburerem, & consumerer tota, redigererque in cinerem. Ingredere, Anima, ingredere (dixerunt illi) noli timere, nam non combureris, DEUS enim te juvabit. Non possum, Domini Angeli (ajebam rursus) non possum. Dum sic disceptarem, converti modicum oculos ad meum Beatum sanctum Dominicum, qui mihi suaviter, unaque ardentem dixit: Ingredere, Anima, ingredere Anima per istam gloriam DEI, & noli metuere, ipse enim te adjuvabit, & conservabit. Hoc audito, fui corroborata & confortata, atque permeavi celeriter illum mysticum ignem, qui statim ac perveni ad conspectum illius Divini Solis, & Beati sancti Domini, me incendit, transformavitque in se, sicut fit ferro, quod impositum in ustrinam, prodeit ex illa ardens, ac transformatum in ignem, virtute & calore, quem ab ipso suscepit. Mansi diu sic transformata, & unita meo DEO. Deinde ab Angelis, qui ibi aderant, & me fuerant comitati, sum ducta per totam illam gloriosam plateam, ac deducta paulatim per quosdam quasi gradus mysticos, donec me constituerent in meo loco, ubi mansi aliquomodo abrepta. Et quamvis modicum ad me redie-

tim, non perdi tamen penitus eam unionem, nec illa desijt, sicut neque mea transformatio. Post tres autem vel quatuor horas, dum agerem cum DEO, redijt Beatus sanctus Dominicus ad me, dixitque mihi: Veni mecum; Anima, tertio, in nomine DEI, & quia ipse ita statuit ac vult. Volo enim te habere convivam, ut mecum edas de illo Divino cibo, quem Dominus DEUS Majestatis nobis præbet, & quo nos sustentat in æterna beatitudine. Fui statim ducta ad illam cœlestem Aulam, ubi vidi mysticam quandam & opiparam mensam, cui utrinque assidebant multi illi Sancti, quos videram prioribus duabus vicibus. Constabat hæc mystica mensa ex materia quadam valde subtili & gloriosa; cibus, qui in illa erat, & quo vesciebantur, ac sustentabantur, erat divinissimus & cœlestis: atque modo quodam sublimissimo elevati, ac si essent intenti altissima contemplationi, moventes se quam gravissimè, rati quam extenderent manum ad cibum, magna cum reverentia, & deinde illum ori imponerent, resiciebantur, explebantur, & satiabantur illa beata Anima, præstantia illius Divinae Essentia DEI, qui eas reddebat beatas. Ego eram vicina Beato sancto Dominico, occupanti primum illius mensæ locum, qui coniecit in me oculos, deditque mihi quasi signo, jussit me appropinquare ad mensam, & subito extendens manum ad eundem Divinum cibum, admovit ipsum meo ori, imponens in illud buccellam Divini panis, ut mihi videbatur, per quam fui veluti repleta. DEO, eidemque specialiter, & cum peculiaribus affectibus, atque cognitione ipsius magnitudinis, unita. Ita aliquamdiu fui constituta. Deinde me Sanctus expergescit, dicendo mihi: Anima DEI, expergiscere nunc tantillum, & sume ex mea manu hunc pretiosum & mysticum florè, ut illum auferas ex hac cœlesti mensa ad tuum angulum, qui tibi non solum proderit ad confortationem, sed etiam ad recreandam & corroborandam tuam debilem naturam. Cumque illum esset impositurus in meam manum, ego ipsam velociter retraxi, dicens: Non, benedicte Sancte,

ego non possum hoc modo, nec audeo accipere istum tam Divinum florem. Iterum Sanctus insticit, ut illum susciperem, vidensque meam tergiversationem, imposuit ipsum intimo meo pectori, quo fui corroborata, & quasi mihi restituta, ac tum me reverenter inclinavi & prostravi ante illam sacram mensam, ubi erat ipse DEUS, & ejus Sancti. Dominus mihi dedit suam sanctam benedictionem, atque ego rogavi illos Sanctos, præsertim verò sanctum Dominicum, ut orarent DEUM pro me, & pro omnibus, qui se commendaverant meis precibus, imprimisq; pro quibusdam ipsius filijs & filiabus. Cui postulato respondit Sanctus, se illi satisfacturum, in nomine Domini. Et statim me sancti Angeli reduxerunt ad meum locum.

§. III.

Aliquando manè, die Resurrectionis, se gloriosus sanctus Dominicus exhibuit spectandum oculis animæ, cum magna lætitia, & salurans me dixit: Det tibi DEUS Dominus noster felicissimum Pascha. Ego incitata desiderio, quo semper teneor, ut in dies crescant in bono, proficiantque ipsius Religiosi, dixi illi: Et tecum est, eritque semper Omnipotens DEUS, Beate Sancte. Det tibi Divina Majestas multos sanctos & beatos filios ex tua sacra Religione, insignes magna humilitate, & ardenti charitate, ac amore DEI, & proximi. Responditque Sanctus: Faxit DEUS, ut ita sit, sicut dicis, propter suam infinitam Bonitatem. Tum elevavit oculos ad Cælum, & disunctis ab invicem manibus, fuit abreptus altissimâ contemplatione infinitæ Bonitatis Divinæ, quâ se dignatur communicare suis miseris creaturis, illâsq; inflammare suo Divino Amore, id quod tum videbat Sanctus. Ego dum illum aspicerem ita abreptum, sum passa ecstasim, contemplando ipsum, & vidi ex ejus sacris pedibus, manibus, ac pectore, prodeuntes lucidissimos & splendidissimos radios, qui illum adeò transformaverunt, ut totus appareret instar splendoris Solis. Postquam ita aliquamdiu man-

sisset transfiguratus, ostendens ardentem amorem DEI & proximi, quo flagrabat ejus pectus, redijt ad suam priorem speciem, & valedicens mihi quàm amantissimè, abijt in cælum, deducentibus ipsum multis Angelis, cum magno honore & gaudio.

Aliâ vice, similiter optans felicem progressum Religiosorum ipsius, sui occupata à quodam timore, nè fortè pauci essent in his provincijs, ferventi & excelso spiritu præditi. Dum angerer hâc sollicitudine, obtulit se videndum oculis animæ gloriosus sanctus Dominicus, amœnissimo vultu, & indicans, quòd me vellet solari, dixit mihi: Noveris, Amica, omnino inter meos reperiri Divino præditos spiritu, quæ tu bonâ voluntate tuâ desideras, atque pro tuo solatio volo, ut id videas: placeat tibi venire mecum. Subito, in spiritu me duxit ad quoddam monasterium: cumque me duceret per pulchrum claustrum, venimus ad grandem & elegantem Capellam, ubi substiti, dicente mihi Sancto: Mane hic Soror, quia hic tibi ostendetur, quod tibi promisi. Ingressus est Sanctus per portam Capellæ, usque ad gradus Altaris, & conversus ad portam, apud quam ego eram, aspexit peramanter ad utramque partem. Ego quando illum hoc modo vidi circumspicientem, etiam aspexi, & vidi utrinque eo modo, quosolent in choro, stantes suo ordine multos Religiosos ex Ordine S. Dominici, cum magno silentio, depositis capitijs, & manibus coopertis sub scapulari, cum magna modestia & collectione, atque quodam Divino & cœlesti spiritu. Abrepti erant in ecstasim, sublimissimè contemplantes Divinas perfectiones & opera infinitæ Potentiæ, Bonitatis & Sapientiæ Domini DEI nostri, ejusdemque attributorum, atque elicientes diversos actus, directos ad illud sacratissimum mysterium, quod contemplabantur, edebant omnes simul tam Divinam musicam & harmoniam, cujus argumentum erat cognitio, laus & amor DEI, ut illam nulla valeat lingua explicare. Aliquantò post isti sancti Religiosi, significantes, se absolvisse illud suum celestis exercitium, se inclinaverunt usque ad terram,

terram, coram Beato Patre S. Dominico, qui ipsis est impertitus suam sanctam benedictionem quam amantissime, & erigentes se valde hilariter, propter gratiam, sibi à suo sancto Patre præstitam, discesserunt suo ordine. Deinde venit ad me. Gloriosus Sanctus, dixitque mihi: Amica, vidistine hos meos sanctos filios? dic,

quid tibi de illis videatur, deque eorum, Divino Spiritu? Ego ipsi respondi, me speciali solatio esse repletam, quod illos viderim, & visos mihi esse quosdam Angelos terrestres. Tum me Sanctus reduxit ad locum, in quo prius fueram, & sum mihi restituta post illum raptum.

(e)**(e)

CAPVT XXII.

De alijs rebus notatu dignis, quæ illi evenerunt cū Glorioso S. Dominico, concernentes ejus sanctitatem & curam, quam habet de sua Religione, deque alijs favoribus ipsi ab eo exhibitis.

§. I.

Dile Gloriosi Patriarchæ sancti Dominici, vidi ipsum paulatim descendentem ex caelo, ad eum modum, quo Sol exoritur & comparat. Comitabantur illum plurimi Sancti, ex ipsius sacra Religione, erantque tot, ut viderentur universum orbem replere. Inter eos veniebant multo plures Angeli, omnes quasi invicem permixti, tenentes in manibus luminaria geminato ordine, ritu supplicantium. In medio procedebat S. Dominicus, ornatus eleganti Pluviali. Hac ratione prodiverunt ex caelo; & eadem procedentiū pompa obibat totum mundū, invisendo Conventus suæ sacrae Religions. Substitit autem in Conventu sancti Pauli hujus Civitatis; ac deinde progressa est ad meum angulum, ut me quoque visitaret, mihi que gratificaretur. Hoc autem tempore omnes Sancti & Angeli se conjunxerunt in quendam quasi maximum circulum, intra quem stabat sanctus Patriarcha, portans aliquid in manu, quod ego tunc agnovi, atque in meo cubiculo; & non longè à me idem Sanctus provolutus in genua, compositisque manibus sustulit oculos ad cælum, & oravit dicens: Magnas tibi ago

gratias, DEUS ac Domine mi Omnipotens, infinite & æterne, pro exhibitio mihi singulari favore ac misericordia, quod me elegeris, & assumpseris in instrumentum, quamvis debile, & infirmum, ex mera tua Bonitate, ut essem Pater tot Sanctorum filiorum, & Moderator hujus sacrae Religions, quam tu instituisti ac fundavisti, pro universali bono totius tuæ Ecclesiæ Catholicæ. Sis benedictus in æternum, quod mihi dederis tot sanctos filios, tantamque à tua potente manu sim assequutus gratiã. Completã hac oratione surrexit, & magis mihi appropinquans, salutavit me dicendo: Bene sit tibi, Soror nostra, Dominus sit tecum; esto bono animo, confortare in Domino inter tuas afflictiones & cruciatus, quos pateris pro ipsius Majestate; erunt enim breves, & quantocyus finientur; bona verò quæ speras, teque manent, sunt æterna. Atque etiam alia mihi dixit, pro magnò solatio, quibus fui vehementer recreata, & animata ad patiendum. Ego veni (addidit) nomine DEI, & meo, ad te invisendam, adferendumque hoc donum, quod tibi Dominus mittit, quodque te corroborabit & confortabit, pro sustinenda tua Cruce. Et extendens manum posuit intra meum pectus, diductis meis vestibus, illud quod ferebat in manibus; atque erat gratiosissimus olivæ ramus. Surrexi ac procubui ad pedes sancti Patriarchæ,